

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Opvs De Iudiciis Divinis, Qvae Devs In Hoc Mvndo Exercet

Accessit index concionatorius in omnes totius anni dies Dominicos &
Festos, ab ipso Auctore confectus

Stengel, Georg

Ingolstadii, 1651

9. Præcedentis historiæ veritas trutinata.

urn:nbn:de:hbz:466:1-45653

nitate disputare. Dabo authorem pium, ea de re, quæ alioqui controuertitur, non dubitantem. Cuius hæc sunt verba.

VIII.
Thom Can-
tiprat. lib. 2.
Apum. c. 48.
§. 3.

Quid te inflas, humana superbia? quò tenderis? quò assurgis fortius, tantò turpius conquassaris. Audi, quid de Beato Augustino S. Volusianus in Laude mirabili testatur, dicens: In alijs sacerdotibus per mundum quomodocung, toleratur inscitia, id est ignorantia. cum autem ad Augustinum ventum fuerit, Legi Dei deesse creditur, quidquid eum contigerit ignorare. Quid autem tam magnifico viro, super profunditate Sermonis & arduarum rerum disputatione, contigerit, audiamus. Inter miracula quædam Beati Augustini tale quid de eo reperitur. Eo in tempore, quo Beatus Augustinus librum de Trinitate composuit, illi tale miraculum Deus ostendit. Hipponensis ciuitas Africa nobilis, in qua Beatus Augustinus Episcopatum administrabat, super littus maris pulcherrimè sita erat. Beatus autem Augustinus in consuetudine habebat, ut, post diurnum studium ac laborem, vespere super littus maris, sequentibus eum à longè Episcopis & Clericis, qui eum, pro consilio & negotio vniuersalis Ecclesie, frequentabant, solus antecedens deambularet: ne scilicet eius contemplationem & studium fabulatio impediret. Cùm ergo sic solus, vice quadam, incederet, puerulum mira pulchritudinis super littus maris sedentem inuenit, qui factà in terrà fossà paruulà, sicut pueri in plateis ludentes solent, cochleari argenteo aqua de mari hauriebat, & in illam fossam paruulam effundebat. Quem vt Beatus Augustinus ita seriosè sedentem vidit, pedem mox pressit, & stetit. Procedensq; inde, puerum salutat, & inquit, quid agat: Et puer cum magno serio respondens, volo, inquit, totum mare istud exhaurire, & isti fossa, si possum, infundere. Quo responso, quasi puerili, vir sanctus in risum decentissimum concitatus, respondit: Et quomodo, inquit, ô bone puer, hoc poteris? ingens mare est, paruum cochlear, quo exhauris, parua etià fossa, in quam infundis. Et mox puer: possibilis, inquit, mihi est hoc facere, quod intendo, quàm te implere, quod cogitas. Ad hoc Beatus Augustinus mirabiliter stupefactus, quid hoc esset, interrogat. Et puer: Cogitatu, ait, voluis, & aestimas volumine breui concludere, quid sit illud indiuiduè Trinitatis inexplicabile Sacramentum. Et hoc quidem antequam possis, isti fossa paruula potiùs totius maris undas infundam. Hæc dicens puer repente disparuit. Beatus verò Augustinus Christum in factò glorificans, quàm verum puer dixerat, mox aduertit.

IX.

Hæc ad Liburnū, portū Pisanorum contigisse tradit Iacobus Philippus Bergomensis. Quidquid sit de loco; de puero

IESV

IESV ei apparente res probabilior est, quàm quòd S. Hieronymo appartierit, non solùm quia epistola illa D. Augustini ad Cyrillum fictitia est; sed quia etià vetustissima, in Ecclesia, pictura est D. Augustini, cum puero ad littus & pedes illius sedente, atque cochlear tenente, quò mare in effossam scrobem colligit: quidquid nonnulli etiam hanc imaginem sublæstæ fidei esse arbitrentur. Quod si ergo historiam esse ponamus, voluit & hunc Doctorem Puer IESVS docere, & voluit vtique sanctus hoc Doctor libenter ab hoc Puerò doceri, tanquam à Sapiencia Patris, magistròque veritatis; qui per veros aut ætate, aut sapientia mundana pueros, complures alios, in humanis oculis grandes instruxit, vt Mundi sapientiam confunderet; docerètque, nullum pusillum, nullum quantumuis simplicem esse contemnendum. Sic exaltatur à Deo humilitas, sic sublimitas humiliatur.

Nicephorus, Sozomenus aliique complures testantur, fuisse Iconij senem quendam Episcopum Amphilochem dictum, antiquæ simplicitatis hominem, qui Theodosium Magnum Imperatorem ausus est adire, eique libellum supplicem dare, quo Theodosius monebatur, vt impios Arianorum conuentus, ex vrbibus proscriberet. Nequè enim minùs nocere infectione hæreticos censebat, quàm pestilentia correptos, qui luem, etiam in maximè cautos, propagant. Imperatori durior ea inhumaniorque petitio videbatur, vt qui clementia atq; beneuolentia capiendos Arianos putaret, imprudentemque Episcopi zelum in alia tempora quietiora differendum arbitraretur. Quid ibi fecit sapientissima Amphilocheij simplicitas? quibus machinis porrò quaterere Imperatoris animum institit? Est tempus, cum silendo plus efficimus, quàm loquendo. Igitur quàm sincerà ingenuitate petitionem suam explicauit, tam prudenti patientia repulsam passus tacuit. Existimauerat Imperator homini aquam hæsisse, nec iam argumenta solùm, verùm etiam verba deesse. Erras, erras, ô Imperator, non est stultitiæ signum, posse tacere. Garulorum sermo, vti vilis, ita & excors est. Solus ille verè sapit, qui habet linguam in potestate. *Qui moderatur sermones suos, doctus & prudens est: & preciosi spiritus vir eruditus. Hinc, stultus quoq; si tacuerit, sapiens reputabitur: & si compresserit labia sua, intelligens.*

Amphilocheius igitur, tanquam elinguatus, abijt; sed silens

In tom. 2.
D. Augustini
Appendice
epist. 17.
10. Molan.
de hist SS.
Imaginū lib.
3. cap. 36.

X.
Nicephor.
Callist. l. 11.
hist. Eccles.
c. 9. Sozom.
lib. 7. c. 6.
Theodor. 5
c. 16. Trip.
c. 35.

Prou. 17.27

XI.